

Ο Όσιος Ιωακείμ ο Παπουλάκης ο Βατοπαιδινός Οσίου

Αγιορείτης Άγιος -

Μνήμη 2 Μαρτίου

Ο Όσιος Ιωακείμ ο Παπουλάκης γεννήθηκε στο μικρό χωριουδάκι Καλύβια,

απέναντι από το Σταυρό της Ιθάκης, το έτος 1786.

Οι γονείς του ονομάζονταν Άγγελος και Αγνή και ήσαν πιστοί χριστιανοί. Ο μικρός Ιωάννης (έτσι ονομαζόταν ο Άγιος πριν γίνει μοναχός) πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, διότι πέθανε η μητέρα του όταν αυτός ήταν ακόμα πολύ μικρός, οπότε ο πατέρας του Άγγελος ξαναπαντρεύτηκε μια σκληρή γυναίκα, η οποία δεν έχανε ευκαιρία να τιμωρεί και να βασανίζει τον μικρό Ιωάννη. Ο Ιωάννης από μικρό παιδί ξεχώριζε από τα άλλα παιδιά της ηλικίας του. Με πολλή αγάπη και δυνατή πίστη στο Χριστό, δεν έλειπε ποτέ από την εκκλησία, νήστευε, προσευχόταν συνεχώς και σκορπούσε αγάπη και καλωσύνη στους ανθρώπους. Με πολύ ζήλο μελετούσε θρησκευτικά βιβλία και κυρίως το Ιερό Ευαγγέλιο.

Νέος εργάστηκε ως ναυτικός. Σε κάποιο από τα ταξίδια του, έφυγε από το πλοίο και πήγε στο Άγιον Όρος. Έκει έγινε μοναχός στην Ι. Μονή Βατοπαιδίου και από Ιωάννης ονομάστηκε Ιωακείμ.

Στο μοναστήρι έμεινε 20 περίπου χρόνια και έγινε υπόδειγμα αρετής και πνευματικής προκοπής ανάμεσα στους υπόλοιπους μοναχούς. Όταν ξέσπασε το 1821 η Ελληνική Επανάσταση φεύγει από το μοναστήρι κι έρχεται ως Ιεραπόστολος στην Πελοπόννησο. Από εκεί φυγαδεύει στα Επτάνησα πολλούς γέρους και γυναικόπαιδα μαζί με τον παπα-Γιάννη Μακρή από την Πύλαρο της Κεφαλονιάς.

Τα Επτάνησα τότε τα κατείχαν οι Αγγλοι, ύπουλοι εχθροί της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού. Ο Άγιος Ιωακείμ νιώθοντας τον κίνδυνο, δεν επιστρέφει στο μοναστήρι του, αλλά έρχεται στην πατρίδα του Ιθάκη, όπου για σαράντα περίπου χρόνια, πηγαίνοντας ακούραστος σε κάθε χωριό και κάθε σπίτι του νησιού, διδάσκει το λόγο του Θεού, βοηθά τους απόρους και τους φτωχούς, κτίζει εκκλησίες, ενημερώνει και ελέγχει τους κατοίκους στα θέματα της πίστης.

Ζώντας ο ίδιος με μεγάλη άσκηση και σε εκούσια φτώχεια, αποτελεί το στήριγμα, την παρηγοριά, την ελπίδα όλων των κατοίκων της Ιθάκης. Για την μεγάλη του αρετή και την υψοποιό του ταπείνωση ο Θεός τον προίκισε με το ιαματικό και προφητικό χάρισμα, με σκοπό την μετάνοια και την ψυχική σωτηρία των ανθρώπων. Γι αυτό και στις καρδιές και συνειδήσεις των ντόπιων ανέκαθεν ο Παπουλάκης ήταν ο Άγιός τους.

Ο Άγιος Ιωακείμ κοιμήθηκε στις 2 Μαρτίου 1868. Η επίσημη αναγνώρισή του ως Αγίου της Εκκλησίας μας έγινε τον Μάρτιο του 1998. Η μνήμη του εορτάζεται την 23ην Μαΐου εκάστου έτους, (ημέρα ανακομιδής ιερών λειψάνων).

A. Γέννηση - ανατροφή

Ο σύγχρονος αυτός άγιος γεννήθηκε το 1786 στο μικρό χωριουδάκι Καλύβια του τότε δήμου Πολυκτορίων της νήσου Ιθάκης, απέναντι από το Σταυρό. Ο πατέρας του ονομαζόταν Άγγελος Πατρίκιος και ήταν ντόπιος, ενώ η μητέρα του, Αγνή, καταγόταν από την Πρέβεζα. Οι γονείς του ήταν πιστοί χριστιανοί (ορθόδοξοι). Πρόλαβαν και απέκτησαν τον μικρό Ιωάννη πριν ο πλοίαρχος πατέρας του ξαναπαντρευτεί επειδή σύντομα έχασε την σύζυγο του Αγνή.

Ο μικρός Ιωάννης όμως δέχτηκε, αντί για αγάπη, το μίσος και τις επιβουλές της μητρυιάς του. Το παιδί αυτό όμως είχε σπουδαία χαρίσματα και αγάπη στην εκκλησία, ήδη από την μικρή του ηλικία. Με πολλή αγάπη και δυνατή πίστη στο Χριστό, δεν έλειπε ποτέ από την εκκλησία, νήστευε, προσευχόταν συνεχώς και σκορπούσε αγάπη και καλοσύνη στους ανθρώπους. Με πολύ ζήλο μελετούσε θρησκευτικά βιβλία και κυρίως το ιερό Ευαγγέλιο.

Αυτό σκλήρυνε ακόμη περισσότερο την αφιλόστοργη μητρυιά. Έτσι έπεισε τον πατέρα του να παρατήσει την εκπαίδευσή του (που τάχα την παραμελούσε) και να εργαστεί σε ξένο καράβι. Όμως και εκεί ο μικρός Ιωάννης δεν παραμελούσε την πνευματική του ζωή. Σύντομα όμως το παιδικό του μαρτύριο τελείωσε (όταν έγινε δεκαεπτά ετών).

B. Στην Ι. Μ. Βατοπεδίου

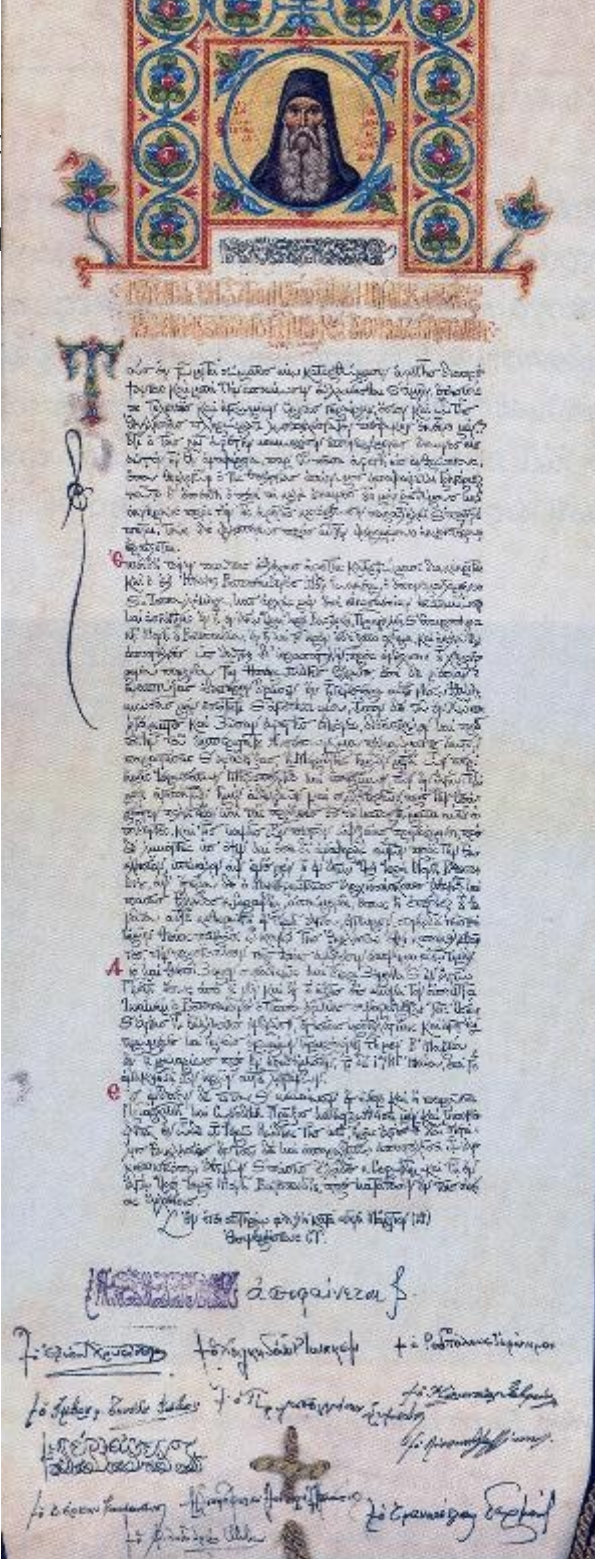
Κάποτε (το 1803) το καράβι του αγκυροβόλησε στο λιμάνι της Ι. Μ. Βατοπεδίου του Αγίου Όρους και το μικρό ναυτόπουλο (ο Ιωάννης) βρήκε την ευκαιρία να πάει να προσκυνήσει. Οι μελέτες του σε βίους Αγίων και η πνευματική του ενασχόληση ήταν αρκετά, για να μπορεί να κατανοήσει την ζωή στο μοναστήρι. Σαγηνεύτηκε μόλις μπήκε στην Ιερά Μονή και μετά τις παρακλήσεις του προς τον ηγούμενο αυτός κάμφθηκε, παρά το μικρό της ηλικίας του. Το τελευταίο εμπόδιο, τον καπετάνιο, νίκησε με την μεγάλη του αποφασιστικότητα, τα επιχειρήματα του αλλά και την Θεία Βοήθεια.

Αυτή του η απόφαση στεναχώρησε πολύ τον φυσικό του πατέρα, αντίθετα με την χαιρέκακη μητρυιά του που χάρηκε, επειδή απαλλάχθηκε απ' αυτόν. Η εμπειρία του δοκίμου Ιωάννη στα μακρινά ταξίδια αποδείχθηκε ισχυρή βάση για την αρχή της καλογερικής ζωής, μαζί με την αγαθότητα της φύσης του.

Σύντομα φάνηκε η καρποφορία του αγώνα του και προβιβάστηκε σε μικρόσχημο μοναχό, με το νέο όνομα Ιωακείμ. Στα διάφορα διακονήματα, από τα πιο μικρά έως τα πιο μεγάλα, ξεδίπλωνε την προσωπικότητά του. Τότε πήρε και το μεγάλο

σχήμα και ανέλαβε σύμβουλος στα πια
της Ιεράς Μονής. Πρέπει να υπενθυμί
Σχολή, μέσα στα όρια αυτής της Ι

οίκησης
θωνιάδα
ηση και

οπωσδήποτε πήρε πολλά και ο Ιωακείμ.

Γ. Στήριγμα του λαού

Ο οικονόμος της Ι. Μ. Βατοπεδίου, ασκητικός και φιλόπονος Ιωακείμ, φεύγει με

ευλογία από την Ι. Μονή και γίνεται εργάτης για στήριγμα και κατάρτιση του πονεμένου και καταπιεσμένου λαού στα χρόνια της επανάστασης του 1821. Έρχεται στην Πελοπόννησο. Κύριο μέλημα του ήταν ο άμαχος πληθυσμός, που περιφερόταν συχνά διωγμένος χωρίς τροφή και σκεπάσματα, κυρίως όμως χωρίς ηθικό.

Από εκεί φυγαδεύει στα Επτάνησα πολλούς γέρους και γυναικόπαιδα μαζί με τον παπα-Γιάννη Μακρή από την Πύλαρο της Κεφαλονιάς. Έτσι έσωσε πολλές οικογένειες από βέβαιο αφανισμό. Τα Επτάνησα τότε τα κατείχαν οι Άγγλοι, ύπουλοι εχθροί της Ορθοδοξίας, της καθ' ημάς Ανατολής, του Ελληνισμού και του λαού, σε αντίθεση με τους Οθωμανούς Τούρκους που είχαν φανερή από χρόνια πολιτική. Βεβαίως δεν παρέλειπε να αναπτρώνει το εκκλησιαστικό φρόνημα του λαού που συχνά κινδύνευε και από τα τάματα των Τούρκων με αντάλλαγμα τον εξισλαμισμό.

Δ. Επιστροφή στην ησυχία

Όταν κόπασε στον Μωριά και την Ρούμελη η λαίλαπα του πολέμου, ο όσιος Ιωακείμ, ο επονομαζόμενος πλέον Παπουλάκης, αποσύρθηκε στην ποθητή του ησυχία. Δεν γύρισε όμως στον Άθωνα, αλλά προτίμησε τα ησυχαστικά μέρη της γενέτειράς του Ιθάκης.

Έτσι έγινε, με θεία έμπνευση, όργανο διπλής αγάπης: και προς τον Θεό, αλλά και προς τον άνθρωπο. Έμεινε στο δάσος «Αφεντικός Λόγγος» με αυστηρή άσκηση, μισόγυμνος, με νηστεία και αδιάλειπτη προσευχή. Εκεί ο όσιος ανέβηκε στην βαθμίδα του θείου φωτισμού. Η Θεία Χάρη του έγινε πλέον ενδημική (δηλαδή μόνιμη) κατάσταση.

Εκεί για σαράντα περίπου χρόνια, πηγαίνοντας ακούραστος σε κάθε χωριό και κάθε σπίτι του νησιού, διδάσκει με το υπόδειγμά του και το λόγο του την ορθόδοξη πίστη, βοηθά τους απόρους και τους φτωχούς, κτίζει εκκλησίες, κάνει ενέργειες πέρα από τα καθιερωμένα και φυσικά δείχνει πολλά σημάδια θεϊκής χάρης. Ιδιαίτερα της παντοειδούς αγάπης, της προορατικότητας και ιαματικότητας.

Μέσα στο φαράγγι Γούβες, που βρισκόταν με την πολύ αυστηρή άσκησή του, άρχισε να γίνεται γνωστός στους γύρω κατοίκους. Γι' αυτό και στις καρδιές και συνειδήσεις των ντόπιων ανέκαθεν ο καλόγερος Ιωακείμ ήταν ο «Παπουλάκης», ο άγιός τους ...

Ο «Παπουλάκης» έγινε σιγά-σιγά το κύριο ενδιαφέρον του λαού της Ιθάκης. Εκεί παρηγορούσε τους θλιμμένους, στήριζε τους αδυνάτους και ασθενείς, παρακινούσε στην ευσέβεια και στα χρηστά ήθη, τα οποία η ξενοκρατία στα Επτάνησα είχε παραγκωνίσει. Τα χρήματα που του έδινε ο λαός, αμέσως τα «επένδυε» στο χρηματιστήριο που λέγεται «προσφορά στους φτωχούς». Επιπλέον, με τη θεία διορατικότητά του, προλάμβανε επιβολές, φόνους, αντεκδικήσεις.

Με την ταπείνωση και την βαθιά πίστη που είχε αποκτήσει, το Άγιο Πνεύμα μέσα από αυτόν έλυνε στειρώσεις, πρόλεγε τα μέλλοντα και ποιούσε πολλά θαυμαστά, με αποτέλεσμα σε λίγα χρόνια η πνευματική μεταβολή του λαού της Ιθάκης να γίνει αισθητή. Γι' αυτό και ο αρχηγός του κακού, μέσω φθονερών ανθρώπων, διέδωσε την κακοήθεια ότι ο Όσιος προφήτεψε μεγάλο σεισμό, ώστε να

ανησυχήσει ο Άγγλος κυβερνήτης του τόπου. Ο γέροντας τότε κλήθηκε σε απολογία απ' αυτόν αλλά, παρ' όλες τις εξηγήσεις του οσίου, ο υπερήφανος Άγγλος κατηγορήσε και τον γέροντα αλλά και τον μοναχισμό (του) και κινήθηκε να σηκωθεί για να κακοποιήσει με οργή τον όσιο. Τότε ξαφνικά η πολυθρόνα του κυβερνήτη συντρίφτηκε και έπεσε αναίσθητος!!! Όταν αργότερα συνήλθε, έπεσε ο υπερόπτης στα πόδια του γέροντα και του έδωσε την άδεια να συνεχίσει απερίσπαστος το έργο του...

Αργότερα ο όσιος έμεινε σε κελί, στον Άγιο Νικόλαο Μαυρωνά και μετά σε ένα μικρό σπίτι, που του παραχωρήθηκε στη Ράχη Κιονίου (Β. Α. της νήσου). Τότε ο Παπουλάκης παρακίνησε τους κατοίκους και έκτισαν δικό τους ναό και αυτός ανέλαβε την επιστασία του. Ο ναός ήλθε σε πέρας και αφιερώθηκε στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου. Γυρνούσε βέβαια από τόπο σε τόπο και έκτιζε ναούς, μικρούς ή μεγάλους.

Στην κοινότητα του Σταυρού (Β. του νησιού) υπήρχε ναΐδριο ερειπωμένο, η Αγία Βαρβάρα, με μία χαρουπιά φυτρωμένη στο Ιερό του. Ο Άγιος την ξερίζωσε και επανίδρυσε τον ναό μαζί με την πρόθυμη συμμετοχή του φτωχού λαού. Όταν αυτός αποδείχτηκε ανεπαρκής, γύρω του έκτισε μεγαλύτερο και όταν αποπερατώθηκε, γκρέμισε τον μικρό. Αργότερα γύρω από τον μεγάλο ναό, με την εύνοια της Αγίας Βαρβάρας έκτισε κελιά για μοναχούς που έγιναν και ξενώνας προσκυνητών. Την ίδια περίοδο στην κοινότητα Ανωγής (πάνω στο βουνό), ενέσκηψε ισχυρή επιδημία πανώλης και ο όσιος έγινε «άμισθος ιατρός».

Τότε ο Άγιος παρακίνησε τους Ανωγήτες και έκτισαν ναό του Αγίου Αθανασίου. Προσευχήθηκαν όλοι μαζί στον Άγιο και κόπασε η επιδημία. Ο βίος και η πολιτεία του αγίου επεκτάθηκε και στην πολιτική του στρατηγική για την ένωση της Ιθάκης (και της Επτανήσου) με την ελεύθερη από Τούρκους χώρα, αφού η τακτική της «πολιτισμένης αλεπούς» (Αγγλίας) ήταν πολλές φορές σκληρότερη συνολικά στη ζωή και επικίνδυνη για πλήρη αλλοίωση της πνευματικής υπόστασης των χριστιανών. Σε όσους λιποψυχούσαν έδινε θάρρος και προφήτεψε πως η ένωση θα γίνει χωρίς πόλεμο, γιατί η Αγγλία θα φύγει, όπως και έγινε.

Στ. Παράτολμες ενέργειες

α) Όταν μόναζε στον Άθωνα και είχε βρεθεί για υπηρεσία στον έξω κόσμο, συνάντησε οικογενειάρχη άνθρωπο σε άθλια κατάσταση. Η αιτία της δυστυχίας του ήταν πως υπηρετούσε κάποιο γιατρό ως δούλος, γιατί του όφειλε χρήματα για τη θεραπεία της γυναίκας του, που όμως δεν διέθετε. Τότε ο καλόγερος άφησε τις δικές του υποθέσεις και τον αντικατέστησε.

Ο γιατρός που δέχτηκε την αλλαγή, του έδωσε καινούργια παπούτσια και ρούχα για λόγους αξιοπρεπούς εμφάνισης. Όμως παπούτσια και ρούχα έμεναν μόνο για μια μέρα, αφού μοναχός Ιωακείμ τα μοίραζε στους μη έχοντες ... Ο γιατρός βλέποντας όλα αυτά μαζί με την ασκητική και πνευματική ζωή του, δεν άντεξε να τον υπηρετεί άγιος άνθρωπος και τον .. απέλυσε ...

β) Ενώ η «παλαιά Ελλάδα απελευθερωνόταν από τον τούρκικο ζυγό, τα Επτάνησα είχαν ακόμη τον αγγλικό. Ο Παπουλάκης τότε διέγειρε το ζήλο των πατριωτών, τότε τους έδινε θάρρος όταν λιποψυχούσαν και τότε προορατικά τους έλεγε πως θα απελευθερωθούν αναίμακτα. Για τις πολυποίκιλες αυτές δράσεις του όμως δέχτηκε μερικές φορές τις απειλές και κοροϊδίες των αμελών. Δέχτηκε την σκληρότητα, το φτύσιμο, το πετροβολητό χωρίς παράπονο και μνησικακία. Είχε τεράστια υπομονή γιατί ήξερε το ταξίδι για την θεία Ιθάκη ...

γ) Η Αικατερίνη Χ. Παΐζη (Λιανού) και ο Λ. Βεντούρας από το Βαθύ Ιθάκης αφηγήθηκαν ότι κατά το έτος 1848 μεγάλη πείνα μάστιζε την Ιθάκηalt και ειδικά τους έξω δήμους του νησιού. Άλεθαν ό,τι έβρισκαν: όσπρια, καρπούς, αγριοκούκια και ό,τι άλλο φαινόταν κατάλληλο για να ανακουφίσει την πείνα τους. Τότε άραξε, χωρίς να αναμένεται, στην Ιθάκη ένα σκάφος από το Γαλαξείδι με φορτίο αραβοσίτου. Σε τέτοιες περιπτώσεις οι μαυραγορίτες έκαναν χρυσές «δουλειές» άγριας εκμετάλλευσης.

Ο Παπουλάκης προθυμοποιήθηκε να το πληρώσει όλο αυτός για να το μοιράσει στο λαό. Η εκτός κοινής λογικής πράξη αυτή του αγίου Γέροντα δεν είχε άλλο σκοπό, παρά να εμποδίσει την ορμή των εμπόρων να εκμεταλλευτούν άγρια το λαό και ειδικά τα φτωχότερα στρώματα του. Τότε ειδοποίησε τον κόσμο να φέρνει ο καθένας το σκεύος του για να του μοιράζει αραβόσιτο, πράγμα που κράτησε περίπου μια βδομάδα!!!

Μόλις τελείωσε η διανομή, ο Καπετάνιος ζήτησε τα χρήματά του, αλλά ό Παπουλάκης δυστυχώς δεν τα είχε ακόμη συγκεντρώσει από τους ... πλούσιους. Τον κατάγγειλε στην αγγλική αστυνομία, η οποία τον επέπληξε αυστηρά, θεωρώντας την ενέργειά του αυτή σαν απάτη. Με ύψος αποφασιστικότητας και βάθος ταπείνωσης, ο Γέροντας, ζήτησε «μικρή προθεσμία», η οποία του δόθηκε. Έστειλε επιστολές σε διάφορους φίλους του και σαν αγιορείτης που ήταν αποτάθηκε και στη μονή της μετάνοιάς του και στους άλλους αγιορείτες ηγουμένους, για να τον βοηθήσουν. Συγκέντρωσε σύντομα όλο το ποσό και απέδειξε την πατρική του φροντίδα και πρόνοια στην κατάλληλη στιγμή που επιβαλλόταν η προστασία του φτωχού λαού.

Ζ΄. Και άλλα σημεία αγιότητας

Πέρα από την όλη του ζωή πολλά συγκεκριμένα σημεία αγιότητας έχουν καταγραφεί. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε:

1. Ο Διονύσιος Παξινός από τον Σταυρό, ανέφερε ότι ο Παπουλάκης θεράπευσε μία κυρία με το παιδί της. Η μητέρα έπασχε από οφθαλμία πυορροϊκή και το παιδί από εκλαμπτικούς σπασμούς. Τους θεράπευσε και τους δύο με την προσευχή του αφού τους σταύρωσε με την ράβδο του, τους αποκάλυψε ο «άμισθος ιατρός» και την συνομιλία που είχαν κρυφά σε μακρινό και απόμερο τόπο για την αμοιβή που θα του προσέφεραν.

Αφηγήθηκε ο κ. Δ. Ζαβερδίνος από το Σταυρό πως ο χωριανός του καπετάν Λάμπρος Ραυτόπουλος, πήγε κάποτε με το πλοίο του (γολέτα) στην Βενετία για ξυλεία της Αγίας Βαρβάρας, που κτιζόταν, αλλά δεν γύριζε. Μετά τρεις μήνες όλοι πίστευαν ότι έγινε ναυάγιο. Ο Παπουλάκης, αφού προσευχήθηκε τους είπε πως σε λίγες ημέρες φτάνει μαζί με την ξυλεία. Πράγματι η πρόρρηση του γέροντα βγήκε αληθινή.

3. Η Αικατερίνη Χ. Παΐζη διηγήθηκε ακόμη, ότι στο Πέρα Χωριό η οικογένεια Καχρίλα έταξε μόνη της κρυφά να δώσει 12 τάλληρα στην Αγία Βαρβάρα. Μετά είπε ο άντρας στην γυναίκα: «θα δώσω μονό τα έξι τάλληρα, γιατί οι καλόγεροι τα τρώνε». Όταν πήγαν λοιπόν να τα δώσουν στον όσιο (σε άλλο σπίτι) τα άφησαν πάνω στο τραπέζι. Ο όσιος με ηρεμία τους είπε: «Είναι περιττό παιδιά μου, εφόσον οι καλόγεροι τα τρώνε». Ο άντρας τότε θορυβήθηκε, εξομολογήθηκε δημόσια το σφάλμα του, έδωσε άλλα έξι τάλληρα και συγχωρέθηκε.

4. Διηγήθηκε ο Ι. Δ. Ραυτόπουλος από το Κιόνι, ότι στις 7/2/1867 φιλοξενείτο ο όσιος στο Κιόνι, την νύκτα ξυπνάει έντρομος και ξυπνάει τον οικοδεσπότη αναγγέλλοντάς του ότι έρχεται σκληρή δοκιμασία και μεγάλο κακό. Άναψαν φωτιά, λιβάνισαν και προσευχήθηκαν. Τα ξημερώματα μεγάλος σεισμός έγινε στην Ιθάκη και Κεφαλλονιά με πολλές ζημιές και καταστροφές.

Η. Η κοίμηση του αγίου

Την 1η Μαρτίου 1868, ο όσιος Παπουλάκης ησύχαζε στο σκληρό στρώμα του στο σπίτι του φιλόχριστου Χ, Παΐζη (Λιανού) στο Βαθύ της Ιθάκης. Προέλεγε ατάραχα και γαλήνια πως ετοιμάζεται για το αιώνιο ταξίδι του. Τροφή δεν μπορούσε πια να δεχθεί. Κάλεσε για τελευταία φορά κοντά του τον ενάρετο ιερομόναχο Αγάπιο, εξομολογήθηκε και μετά σιώπησε, προσδοκώντας να παραδώσει το πνεύμα του στον Πλάστη του. Ήταν Παρασκευή.

Μετά τα μεσάνυχτα η υγεία του βάρυνε και στις πέντε το πρωί του Σαββάτου 2/3/1868 κοιμήθηκε τον μακάριο ύπνο των δικαίων, Την κηδεία του, με εντολή του μητροπολίτη, ανέλαβε ο ηγούμενος της Ι. Μ. Καθαρών. Επάνω του δεν βρήκαν κανένα χρηματικό ποσόν. Η παντελής του φτώχεια επισφράγισε την τέλεια ασκητική και αγαπητική ζωή του. Μόνο στο δεξί του χέρι βρήκαν ένα χαρτί με την επιθυμία του να ταφεί πίσω από το ιερό του ναού της Αγίας Βαρβάρας, στον Σταυρό. Σαφώς και εκπληρώθηκε η τελευταία του επιθυμία, με πάνδημη συμμετοχή του λαού της Ιθάκης, αφού πρώτα ψάλθηκε η νεκρώσιμη ακολουθία στον Άγιο Νικόλαο, στο Βαθύ. Η ακολουθία μέχρι τον Σταυρό, έγινε πεζή κάτω από καταρρακτώδη βροχή. Μόνο το άγιο λείψανο δεν βράχηκε...

Μετά την κοίμηση του Αγίου αναφέρονται πάνω από 10 θαύματα επίκλησης του οσίου. Π.χ. η κ. Αναστασία Λεκατσά από τα Καλύβια, θυμάται από την ηλικία των 15 ετών, τον βοσκό Σπύρο Παΐζη που τις καλοκαιρινές νύχτες κοιμόταν με το

κοπάδι του στο βουνό. Αυτός έλεγε με δέος, ότι κάποια νύχτα έβλεπε φως από το απέναντι βουνό της Βίγλας, να ανεβαίνει και να πηγαίνει στην Αγία βάρβαρα και να χάνεται πίσω στον τάφο του Αγίου.

Θ. Η αναγνώριση της αγιότητας στα δίπτυχα

Η πνευματική γενέτειρα του Αγίου (Ι. Μ. Βατοπεδίου) ανέλαβε να προβάλλει τον Άγιο στη συνείδηση του λαού. Έτσι το 1991 ο ηγούμενος της Ι. Μονής αρχ. Εφραίμ και πατέρες της αδελφότητας πήγαν στην Ιθάκη και μαζί με τον μητροπολίτη και την βοήθεια κατοίκων του νησιού εντόπισαν τον τάφο.

Η ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Αγίου έγινε στις 23-5-1992 από τους ίδιους και με ευλογία του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου, αφού πρώτα έγινε Θεία Λειτουργία. Ψάλλοντας το «Χριστός Ανέστη», έγινε η ανακομιδή. Είναι αξιοσημείωτο πως η χαριτόβρυτος κάρα του Αγίου μοιράστηκε στα δύο από μόνη της και η ευλογία πήγε και στην Ι. Μητρόπολη Λευκάδος και Ιθάκης και στην Ι. Μονή Βατοπεδίου. Η τελευταία επιφύλαξε θερμή υποδοχή μετά από 170 έτη.

Η αναγνώριση της αγιότητας του Ιωακείμ του Βατοπεδινού Παπουλάκη, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, διότι προέκυψε με την παραδοσιακή διαδικασία. Πρώτα αναγνωρίστηκε από τα θεία χαρίσματα που του δόθηκαν και σκόρπησε προς κάθε κατεύθυνση. Κατόπιν πέρασε στην συνείδηση του λαού αυθόρμητα. Και κατόπιν οδηγήθηκε η διοίκηση να κάνει την επίσημη πράξη.

Έτσι στις 19-3-1998 με αρ. πρωτ. 323 της Πατριαρχικής και Συνοδικής πράξης του Οικουμενικού Πατριαρχείου, μετά από εισήγηση τόσο της Ι. Μ. Βατοπεδίου (ηγούμενος αρχ. Ευφραίμ), όσο και της Δ. Ι. Σ. της Εκκλησίας της Ελλάδος (αρχιεπίσκοπος ο μακ. Σεραφείμ) θεσπίστηκε «... όπως από του νυν και εις το εξης εις αιώνα τον άπαντα, Ιωακείμ ο Βατοπεδινός ο Παπουλάκης συναριθμείται τοις οσίοις και αγίοις της Εκκλησίας ανδράσιν, ετησίως ιεροτελεστίες και αγρυπνίαις τιμώμενος, και ύμνοις εγκωμίων γεραιρόμενος, τη μεν β' Μαρτίου, εν ή μακαρίως προς τον Κύριος εξεδήμησεν, τη δε ι' / κγ' Μαΐου, επί τη ανακομιδή των ιερών αυτού λειψάνων... ».

Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Την πρώτη Μαρτίου 1868, ο όσιος Παπουλάκης ησύχαζε στο σκληρό στρώμα του, στο σπίτι κάποιου φιλόχριστου που λεγόταν Χ. Παΐζη Λιανού, στο Βαθύ Ιθάκης, και προέλεγε γαλήνια και ατάραχα ότι ετοιμάζεται για το αιώνιο ταξίδι του. Το φτωχό του στρώμα ήταν στο πάτωμα και, εξαντλημένος πλέον, δεν δεχόταν τροφή. Τον επισκέφτηκε ο φίλος του γιατρός Μαράτος και τον ρώτησε αν χρειάζεται τίποτε να του προσφέρει και ο Γέροντας του απάντησε: “Τίποτε δεν χρειάζομαι, ετοιμάζομαι να φύγω”. Κάλεσε για τελευταία φορά κοντά του τον ευλαβέστατο και ενάρετο ιερομόναχο Αγάπιο, εξομολογήθηκε και μετά σιώπησε προσδοκώντας να παραδώσει το πνεύμα του στον πλάστη του, πού τόσο πολύ αγάπησε και που του αφιέρωσε όλη του τη ζωή.

Όσο περνούσε η νύκτα της Παρασκευής προς το Σάββατο, δηλαδή η πρώτη προς τη δεύτερα Μαρτίου, η κατάσταση της υγείας του βάραινε και την πέμπτη πρωινή ώρα του Σαββάτου κοιμήθηκε το μακάριο ύπνο των δικαίων, όπως από παιδί επιδίωξε περνώντας τη ζωή του, με νηστείες, αγρυπνίες και θερμούς αγώνες. Ο Ηγούμενος της μονής των Καθαρών, κατ’ εντολή του Μητροπολίτη, ανέλαβε την κηδεία του Όσιου. Ερευνώντας τα ρούχα του δεν βρήκαν κανένα απολύτως χρηματικό ποσό. Επισφράγισε με την παντελή του φτώχεια το νόημα της περιεκτικής ακτημοσύνης, που εφάρμοζε σ’ όλη την ασκητικότατη ζωή του.

Εκείνο πού βρήκαν να κρατά στο δεξί του χέρι, τυλιγμένο σαν μικρό κύλινδρο, ήταν η τελευταία του επιθυμία να ταφεί πίσω από το ιερό του ναού της αγίας Βαρβάρας -για την οικοδομή και την ολοκλήρωση του οποίου τόσο πολύ μόχθησε- εκεί όπου υπάρχει μια μυρτιά, που φύτεψε με τα χέρια του. Η επιθυμία του Γέροντα ασφαλώς εκπληρώθηκε, αλλά μετά από πολλή αγωνιώδη προσπάθεια και αγώνα της εκκλησιαστικής αρχής, εξαιτίας της αθρόας συνάθροισης του λαού.

Μόλις έγινε γνωστό στον κόσμο ότι ο αγαπημένος του Παπουλάκης κοιμήθηκε και πρόκειται να ταφεί, συνέρρευσε από όλο το νησί τόσο πλήθος λαού που ήταν αδύνατη η ετοιμασία για την ταφή. Πρώτα μετέφεραν το άγιο λείψανο στο ναό του αγίου Νικολάου των ξένων στο Βαθύ, όπου ψάλθηκε η νεκρώσιμη ακολουθία και παρέμεινε εκεί όλη τη νύκτα, ενώ συνεχιζόταν ασταμάτητα η προσκύνηση του ιερού λειψάνου. Το πρωί ο Πρωτοσύγκελος της ιεράς Μητροπόλεως εξύμνησε τις αρετές και τον ενάρετο βίο του Γέροντα.

Έπειτα, διέταξε τη μεταφορά του λειψάνου στο Σταυρό, για να ταφεί εκεί που είναι ο ναός της αγίας Βαρβάρας, σύμφωνα με την επιθυμία του Αγίου.

Ολόκληρο το πλήθος ακολούθησε τη μεταφορά του λειψάνου κάτω από ραγδαία βροχή. Το άγιο όμως λείψανο καθόλου δεν βράχηκε και αυτό συγκλόνισε περισσότερο το λαό. Όταν έφτασαν στο ναό της αγίας Βαρβάρας, τοποθετήθηκε η σορός του Αγίου στο μέσον του ναού άρχισε πάλι η προσέλευση των πιστών, που με δάκρυα εξέφραζαν την αφόρητη θλίψη τους, γιατί, όπως έλεγαν, έχασαν τον κοινό τους πατέρα, τον ευεργέτη, τον προστάτη και γενικά το στήριγμά τους. Κινδύνευε να κατακοπεί το λείψανο από την ευλάβεια του λαού, που κατέκοψε το περισσότερο μέρος των σαβάνων για φυλακτά και αγιασμό. Όταν πλησίασε η νύκτα, ο Ηγούμενος των Καθαρών, που είχε την ευθύνη της ταφής, αφού είδε ότι ο συνωστισμός ήταν μεγάλος, ανήγγειλε στο λαό ότι η ταφή θα γίνει δήθεν την επόμενη μέρα. Ο λαός πίστεψε στα λόγια του Ηγουμένου και αναχώρησε για την επομένη. Έτσι βρήκαν καιρό και έκαμαν την ταφή την ίδια μέρα, το απόγευμα της τρίτης Μαρτίου, Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, πίσω από το ιερό Βήμα, σύμφωνα με την επιθυμία του αγίου Παπουλάκη.

(Γέροντος Ιωσήφ, «Ο Παπουλάκης, Άγιος Ιωακείμ ο Βατοπαιδινός», εκδ. Ι.Μ.Βατοπαιδίου)

Ολόκληρο το πλήθος ακολούθησε τη μεταφορά του λειψάνου κάτω από ραγδαία βροχή. Το άγιο όμως λείψανο καθόλου δεν βράχηκε και αυτό συγκλόνισε περισσότερο το λαό. Όταν έφτασαν στο ναό της άγιας Βαρβάρας, τοποθετήθηκε η σορός του Αγίου

στο μέσον του ναού και άρχισε πάλι η προσέλευση των πιστών, που με δάκρυα εξέφραζαν την αφόρητη θλίψη τους, γιατί, όπως έλεγαν, έχασαν τον κοινό τους πατέρα, τον ευεργέτη, τον προστάτη και γενικά το στήριγμά τους. Κινδύνευε να κατακοπεί το λείψανο από την ευλάβεια του λαού, που κατέκοψε το περισσότερο μέρος των σαβάνων για φυλακτά και αγιασμό. Όταν πλησίασε η νύκτα, ο Ηγούμενος των Καθαρών, που είχε την ευθύνη της ταφής, αφού είδε ότι ο συνωστισμός ήταν μεγάλος, ανήγγειλε στο λαό ότι η ταφή θα γίνει δήθεν την επόμενη μέρα. Ο λαός πίστεψε στα λόγια του Ηγουμένου και αναχώρησε για την επομένη. Έτσι βρήκαν καιρό και έκαμαν την ταφή την ίδια μέρα, το απόγευμα της τρίτης Μαρτίου, Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, πίσω από το ιερό Βήμα, σύμφωνα με την επιθυμία του αγίου Παπουλάκη.

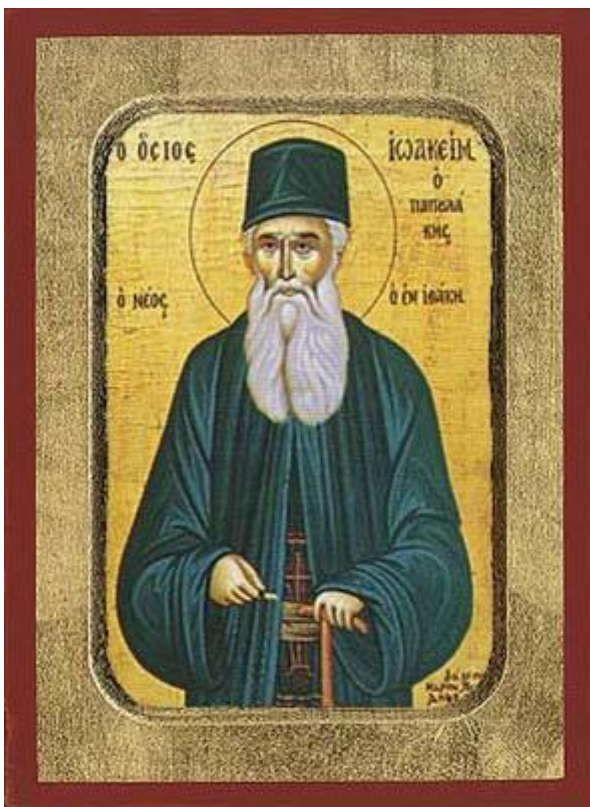
(Γέροντος Ιωσήφ, «Ο Παπουλάκης, Άγιος Ιωακείμ ο Βατοπαιδινός», εκδ. Ι.Μ.Βατοπαιδίου)

Η. Βιβλιογραφία

1. Γέροντος Ιωσήφ, Ο Παπουλάκης, Άγιος Ιωακείμ ο Βατοπαιδινός, ΨΥΧΩΦΕΛΗ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΑ 6, Β΄ έκδοση 1998, Ι. Μ Βατοπαιδίου.
2. Κωνσταντίνου Π. Κανέλλου, Ο ΟΣΙΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜ Ο ΙΘΑΚΗΣΙΟΣ (1786-1868), ΙΘΑΚΗ 2000.
3. ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΠΑΛΜΟΣ, Ι. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Οβρυάς, έτος 5ο, αρ. φ. 51, ΜΑΡΤΙΟΣ 2000.
4. http://pneumatikotita.blogspot.com/2007/05/blog-post_23.html
5. http://www.pigizois.net/sinaxaristis/05/23_05.htm
6. Για τη διακήρυξη των αγίων, Πρωτοπρ. Κ. Ν. Παπαδόπουλος, περιοδικό Σύναξη, τ. 102, Αγιότητα & Αγιοποιήσεις, ΑΠΡΙΛΙΟΣ – ΙΟΥΝΙΟΣ 2007, σελ. 13-23.

Πηγές: users.uoa.gr – fdathanasiou.wordpress.com – anavaseis.blogspot.gr